

Een kar vol krabben

‘Duurt het altijd zo lang?’ vraagt Raffie.

Het koude marmer van de vijverrand maakt ijs van zijn billen. Naast hem klemt Stijn de nieuwe hengel stevig in zijn handen. Samen staren ze al zeker tien tellen naar de rode dobber. Die ligt akelig stil op het grijze water.

‘Misschien moeten we iets meer geduld hebben,’ zegt Stijn.

‘Maar hier zit wel vis, toch?’

‘Het is een vijver. Wat moet er anders zitten?’

Raffie wijst naar de stenen zeemeermin bij de zacht spetterende fontein. De schubben van haar enorme vis-senstaart zien wit van de kakklodders. Net als haar lange, stenen krullen.

‘Wat?’ zegt Stijn.

‘Eenden,’ zegt Raffie.

‘Die kak is van een zeemeeuw. Die vogels zijn dol op vis. Dus.’

‘Of misschien heeft die meeuw van jou eerst de vijver leeggevist voor-ie die zeemeermin onderkakte. Dan zitten we hier mooi voor niks.’

Raffie gaapt. Had hij Stijn nou maar gewoon een voetbal voor zijn verjaardag gegeven. Of een vlieger. Zelfs een saai boek was nog beter geweest dan zo’n stomme hengel. Langzaam telt hij tot zestig en terug. Minuten duren uren als er niets gebeurt.

Aan de andere kant van de vijver rent een meisje. Ze sleurt een winkelwagentje achter zich aan over het hobbelige pad. Een van haar ogen zit verstopt achter een grote zwarte pleister.

‘Is dat Floor, Raf?’

‘Natuurlijk is dat Floor. Of ken jij nog meer meisjes van elf met een oogpleister?’

‘Mijn moeder zegt dat Floor gewoon aandacht wil en dat die pleister verder nergens op slaat,’ zegt Stijn. Zijn ogen schieten van Floor naar de dobber en dan snel terug naar Floor. ‘Ik vind het juist stoer. Bij Floor dan, hè. Haar vader is een echte graaf, wist je dat? Ze wonen in...’

‘De oude toren,’ zegt Raffie. ‘Ik leef niet onder een steen, Stijn.’

Iedereen weet wie Floor is en waar ze woont. Floor houdt niet op dat te vertellen. Alsof ze het zelf maar moeilijk kan geloven.

‘Wat wil ze met dat winkelwagentje?’ vraagt Stijn zich hardop af.

‘Geen idee,’ zegt Raffie.

Het wagentje stuitert over een steen en schiet van het pad. Floor moppert. Ze duwt en trekt, maar het karretje wil geen kant meer op.

Wat zit er toch in? Even twijfelt Raffie aan zijn ogen. Maar zijn brilletje werkt prima.

Floors kar zit vol krabben! Echt! Ze zijn groot en dik. En het zijn er zeker vijftientig. Onhandig scharrelen ze over elkaar heen.

Wat moet Floor met zoveel krabben? In een park?

Floor balt haar vuisten naar het vastgelopen karretje.

En dan trapt ze tegen het voorste wieltje. Dat helpt. Het wagentje schiet uit het zand en rolt met een vaart over het pad. Recht op de vijver af.

‘Let op, Raf,’ zegt Stijn. ‘Ik ga de held zijn die Floors karretje net op tijd tegenhoudt.’

‘Is dat wel een goed plan?’ vraagt Raffie.

Maar Stijn is al weg. Met zijn hengel nog in zijn handen holt hij op het karretje af. De lijn knapt. Zijn rubberlaarzen soppen door het modderige gras. Het karretje is sneller. Stijn is nog niet eens halverwege als het met een klap tegen de vijverrand slaat en er voorover in kiept. Alle krabben plonzen in het water.

Stijn heft zijn hengel zonder haakje.

‘Niks aan de hand!’ roept hij. ‘Ik vis ze er zo weer uit.’

‘Ben je gek?’ zegt Floor. Haar ene oog fonkelt fel. ‘Krabben horen in het water. Deze stumpers lagen uit te drogen bij de visboer. Op een plak ijs. Ik heb ze gered.’

‘Dat meen je niet!’ zegt Raffie. ‘Wie koopt er nou een kar vol krabben en kiepert ze dan in een vijver?’

‘Ik,’ zegt Floor. ‘De dochter van de graaf. Je weet wel, die in de oude toren woont. En wat doen jullie?’ Boos wijst ze naar de hengel in Stijns hand. ‘Weet je hoe naar dat is? Zo’n haakje?’

Stijns kop wordt roder dan zijn sproeten. Hij mompelt iets onverstaanbaars.

‘Het haakje zijn we al kwijt. En er heeft nog geen vis in gebeten,’ helpt Raffie.

‘Vissen!’ Floor schudt meewarig haar hoofd. ‘Die hebben ook een rotleven. Weet je hoeveel mensen een goudvis kopen en er binnen een week op uitgekeken zijn? Dan worden die arme dieren door de wc gespoeld. Of ze belanden in de drinkbak van de kat. Maar ik heb het niet over vissen. Ik heb het over de wormen, die jullie – tsjak – doorboren! En alsof dat al niet erg genoeg is, kwakken jullie ze in een vijver vol zout water! Sneller en vreselijker krijg je een worm niet dood!’

‘Zóút water?’ zegt Raffie.

‘Vandaar die zeemeeuwen,’ zegt Stijn.

‘Weten jullie dan niks?’

Idioten!’ roept Floor. Ze rukt de hengel uit Stijns handen, breekt hem op haar knie doormidden en gooit de stukken tussen de winkelwagenwielletjes die nog boven het water uitsteken. Zonder met haar ene oog te knippen sist ze: ‘Als ik jullie nog eens met een hengel zie, rijg ik jullie aan een haakje. Begrepen?’

Zonder op antwoord te wachten grist ze Stijns wormenbakje van de vijverrand en verdwijnt met lange passen in het park.

Stijn staart haar na en zucht.

‘Denk je dat ze op mij is, Raf?’

‘Ja hoor. En prinses Ariane is op mij.’

‘Echt?’ roept Stijn.

‘Denk na, man. Ze heeft je hengel stukgemaakt, je wormen gepikt en ze noemde je een idioot. Natuurlijk is ze niet op jou.’ Raffie buigt zich over de vijverrand. Met de toppen van zijn vingers kan hij bijna bij de hengel. Voorzichtig leunt hij nog iets verder voorover.

Onder hem schiet iets door het water. Een golf slaat tegen de vijverrand. Spetters spatten op Raffies bril.

‘Goed bezig,’ zegt een heldere stem. ‘Jullie soort gebruikt vijvers, sloten en de zee meestal als vuilnisbak. Iemand die de rommel eruit wil halen, dat is nieuw. Misschien wil je mij ergens mee helpen? Ik ben Ilva. En ik zoek een sleutel.’

Verbaasd kijkt Raffie om zich heen. Stijn wijst naar het midden van de vijver. Daar zit een meisje bij de stenen zeemeermin. Haar lange haren golven over haar blote schouders. Om haar hals hangt een ketting van schelpen. Haar voeten slaan rimpels in het grijze water.

Alleen zijn het geen voeten.

Het is een vin.

Een vin die vastzit aan een vissenstaart.

Langer dan benen

Raffie knippert met zijn ogen. Ilva knippert terug. De schubben van haar vissenstaart glanzen in de zon. Net een sprookje. Maar sprookjes bestaan niet. Zeemeerminnen trouwens ook niet. Toch? Maar wat is Ilva dan?

‘Mijn zusjes hebben ook zo’n staart,’ zegt Stijn.

Een nepstaart! Natuurlijk, dat had Raffie zelf kunnen bedenken.

Maar Ilva schudt haar hoofd. ‘Jouw zusjes? Dat kan niet. Wij zijn dochters van de zee. We hebben geen broers.’

Haar vin trekt lome krullen door het water. Heel sierlijk. En net echt. Raffie kan bijna niet geloven dat die staart nep is. Gek. Wat gelooft hij dan? Dat Ilva een zeemeermin is? Dat is nog veel gekker.

‘Geen broers? Jullie weten niet wat je mist. Ik ben Stijn,’ zegt Stijn. ‘En dit is Raffie. Wonen jullie hier al lang? In het dorp? In welke klas zit je?’

Ilva’s lach klatert over het water. ‘Grapjas. De dochters van de zee wonen toch niet in een dorp? Wij komen van Atlantis. De mooiste stad ooit, op de diepste diepte van de oceaan.’ Ze aarzelt even, leunt dichtert tegen de stenen zeemeermin aan en ratelt dan door: ‘Eigenlijk ben ik er nog nooit geweest. Een van mijn zussen is de sleutel kwijtgeraakt, dus ik zwerf al mijn leven lang door de zee. We hadden haar natuurlijk moeten verbieden om aan land te gaan, want zonder...’

‘Wacht,’ zegt Raffie. ‘Gaat dit over die zeemeermin die benen kreeg van een boze heks, omdat ze verliefd was op een prins?’

‘Boze heksen bestaan alleen in sprookjes,’ zegt Ilva. ‘Maar Imma was wel verliefd. Op een mens. Hij kon nog geen halve minuut zijn adem inhouden, dus regelde ze een afspraakje met hem op het land. Wij kunnen dat, overleven op het droge. Of nou ja, alleen als de sleutel van Atlantis ook aan wal is. En maximaal drie uur. Blijven we langer uit het zoute water, dan gaat er iets mis met onze schubben en worden we van kop tot vin harder dan steen.’ Ilva trekt een gezicht. ‘Niet echt handig. Want zolang de sleutel niet in zee is, verdwijnt de stad. Imma bleef te lang aan land. De sleutel raakte zoek. Mijn zussen hebben er eeuwenlang naar gezocht. Zonder succes.’

‘Hoeveel zussen heb je eigenlijk?’ vraagt Raffie.

‘Honderdeenentwintig.’

Raffie fluit zacht tussen zijn tanden. Honderdeenentwintig! Dat zijn er best veel. Hijzelf heeft alleen zijn moeder en tante Bettie, een luie lapjeskat met overgewicht. Ooit was ze van de buurman. Die is er niet meer. Daarom woont de kat nu in de oude rolstoel van haar baas bij Raffie thuis in de keuken.

‘Hoe kunnen honderdeenentwintig zussen jarenlang zoeken en toch niks vinden?’ zegt Stijn.

‘Ze hadden gewoon te weinig tijd,’ legt Ilva uit. ‘Drie uur is niet veel als je niet weet waar je moet zoeken. Stuk voor stuk zijn ze in steen veranderd. Nu staan ze op pleinen en pieren. In musea en tuinen. Er liggen er zelfs een paar op de bodem van de zee. In het water zinken ze als een baksteen.’

Langzaam streelt ze de harde arm van de stenen zee-meermin. Is dat Imma? Of een van Ilva's andere honderdtwintig zussen? Raffie schudt zijn hoofd. Wat denkt hij nou toch? Zeemeerminnen die verstenen. Alsof dat zou kunnen.

Toch krijgt hij kippenvel van Ilva's verhaal. En heimwee. Naar Mali. Het land van zijn echte ouders, al weet niemand wie dat zijn. Toen mam in een vliegtuig stapte om hem op te halen, was hij nog maar een paar dagen oud. Mali is geen land voor kinderen, zegt ze altijd. Er is alleen zand en armoede en oorlog. Geen fijne plek dus. Maar het blijft het land waar Raffie vandaan komt. Een land dat hij soms zomaar opeens ontzettend mist. Hoe erg moet Ilva dan wel niet naar Atlantis verlangen?

'Hoe wil jij je zussen gaan redden?' vraagt Stijn. 'Met het hart van Raffie en een pluk van mijn haar?'

'Doe niet zo gek,' zegt Ilva. 'Ik vraag toch gewoon om jullie hulp? In mijn eentje ga ik die sleutel nooit vinden. En hij móét terug in zee. Alleen dan wordt Atlantis weer bereikbaar en als dat gebeurt veranderen mijn zussen weer in zichzelf. De tijd dringt. Ik zag net al een piraat en die gasten komen nooit alleen. Zij zoeken de sleutel ook. Als ze hem eerder vinden, pikken ze Atlantis in en maken er een zeeroverhoofdstad van. Dan is alles verloren.'

Piraten? Hier? In hun dorp? Aarzelend kijkt Raffie om zich heen. Het park ligt er verlaten bij.

'Laat je niet voor de gek houden, Raf,' mompelt Stijn. 'Ze kletst. Een zeemeermin en een stel piraten. Dat kan niet anders dan een sprookje zijn.'

'Een sprookje? Ik?' zegt Ilva. 'Denk je dat ik niet besta?'

